

Mijn dochter was jarig en kreeg het Lego Harry Potter kasteel. 36 zakjes zijn het. Inmiddels zijn “we” (lees: vooral ik) bij zakje 19. Het regent en stormt buiten, dus het is heerlijk om blokje voor blokje te bouwen aan dit geweldige kasteel. Mevrouw wilde ook een vitrinekast voor al haar andere Potter Lego, dus afgelopen zaterdag hup naar de Ikea. Eenmaal thuis, ging ik aan de slag met de kast en zij ging lekker verder bouwen aan de Lego.

Zonder woorden

TEKST MIEKE DADEMA, SOEPEL.ORG

Boekje open, wat heb ik allemaal nodig voor dit ding? Niet zo veel gelukkig, niet eens een schroevendraaier! Goed voorbereiden, alles neerleggen wat bij elkaar hoort en beginnen bij het eerste plaatje. Bij stap zes had ik een extra paar handen nodig. Dus mijn dochter springt bij en nog geen half uur later, staat de vitrinekast in elkaar (en verbazingwekkend; ik had geen schroefje over).

Pauze met warme chocomelk en een mandarijntje. En we kunnen weer verder bouwen. Mam, het past niet. Ik krijg de toren er niet op. Goed kijken naar de blokjes, goed kijken in het boekje, er mist ergens een stukje, terugbladeren en ja hoor, een essentieel stukje vergeten. Afbreken die hap en terug naar het punt waar het mis ging, opnieuw beginnen. En tadaa! Nu past het wel.

En ineens begint het mij te dagen, we hebben vandaag twee dingen gebouwd. Eerst was

er niks en toen ineens hadden we een vitrinekast en het eerste deel van een kasteel. En we hebben geen enkel woord nodig gehad. Nul! Wel cijfers, cijfers staan erin voor de volgorde. Maar geen woorden. Hoe kan ik iets zo ingewikkelds bouwen, zonder woorden? Nou dat kan dus heel eenvoudig en we doen het allemaal wel eens!

Als ik naar de Lego- of Ikea-does kijk, word ik nooit zenuwachtig om het feit dat ik zoiets in elkaar moet zetten. Want ik weet dat er een handleiding bij zit, die ik altijd goed begrijp en die mij stap voor stap helpt bij het bouwproces. Uiteindelijk heb ik dan een prachtig resultaat zonder één woord op papier. De onderdelen zitten in overzichtelijke zakjes, ik hoef niet in één grote bak te zoeken naar het juiste stukje. De plaatjes zijn zo duidelijk dat het (bijna) niet fout kan gaan. Ik vind het leuk om te doen, niet spannend. Want er is rekening gehouden met het niveau van mijn bouwcapaciteiten.

En nu is de vraag, hoe kan ik de verzekeringsstukjes in kleine stapjes aanbieden, met een handleiding die zo is opgebouwd dat iedereen het kan begrijpen? Dat moet toch kunnen? Dat iedereen het snapt en dat het makkelijk en leuk wordt. Niet zo leuk als Lego uiteraard, maar misschien wel net zo leuk als het bouwen van een vitrinekast...ik denk dat het kan, jij? ■

Mieke Dadema is initiatiefnemer van soepel.org en wil verzekeringen toegankelijk maken voor mensen die moeite hebben met lezen en schrijven. Meer informatie: www.soepel.nu.

'Verzekeringsstukjes in kleine hapjes'